

तुझ्यापेक्षा मीच चांगला

सिगरुन श्रीवास्तव

पहिली आवृत्ती 1994 (शके 1916)
दुसरी आवृत्ती 1995 (शके 1917)
© सिगरुन श्रीवास्तव, 1993
मराठी अनुवाद © नॅशनल बुक ट्रस्ट, इंडिया, 1993

रु. 8.50
ISBN-81-237-0620-6

I Am Better Than You (Marathi)
संचालक, नॅशनल बुक ट्रस्ट, इंडिया
ए-5, ग्रीन पार्क, नवी दिल्ली 110016
यांनी प्रकाशित केले.

नेहरू बाल-पुस्तकालय

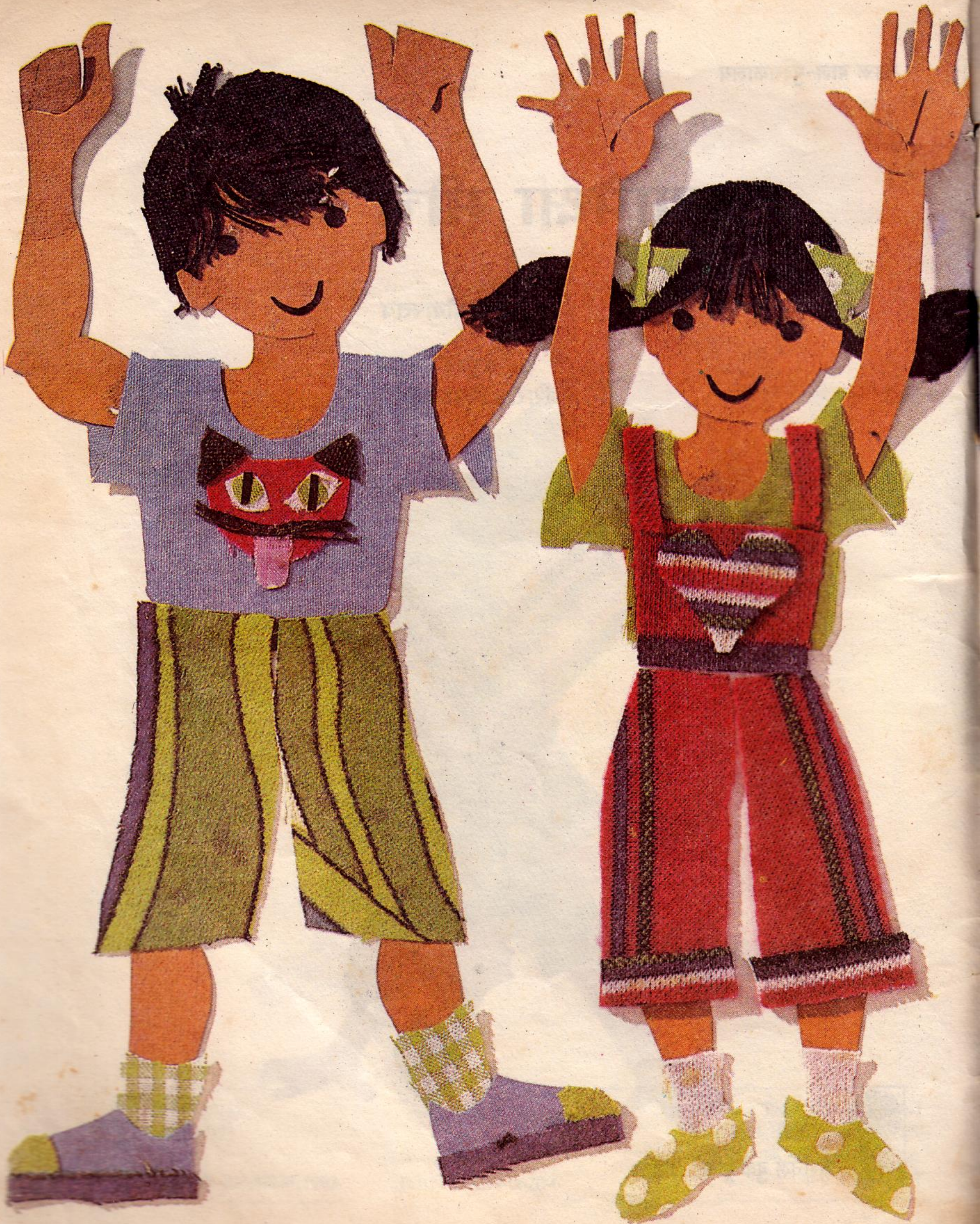
तुझ्यापेक्षा मीच चांगला

सिगरून श्रीवास्तव

अनुवाद
शिरीष निपाणीकर

नॅशनल बुक ट्रस्ट, इंडिया

“तुझ्यापेक्षा मी जास्त ताकदवान आहे” माझा भाऊ चुच्चू मला म्हणाला. तो नेहमीच असं म्हणत असतो.

तो मुलगा आहे ना. त्याला आपलं वाटतं तोच एक ताकदवान आहे.

पण त्याचं चूक आहे.

“मी शिटी वाजवू शकतो”. चुच्चू म्हणतो. “मग त्यात काय? मी सुद्धा वाजवू शकते”. मी शिटीवर माझं एक आवडतं गाणं वाजवून दाखवते. मग चुच्चूसुद्धा तसंच करतो. मग आम्ही दोघं मिळून असा काही गोंगाट करतो की, आई आम्हाला दोघांनाही बाहेर हाकलून देते.

बाहेर अंगणात आलं की, चुच्चू म्हणतो, "मला क्रिकेट खेळता येतं. तुला कुठं येतं?"

"मी सुद्धा खेळू शकते. पण तू कुठं खेळू देतोस मला." मला मग रडूच कोसळतं. "हजारवेळा मी तुला म्हणत असते."

चुच्चू मग मान हलवतो अन् म्हणतो, "मुली काय कुठं खेळत असतात काय क्रिकेट? त्यांना कुठं पळता येतं?"

मग मला त्याचा फारच राग येतो.

"हो हो हो, मुलीसुद्धा पळू शकतात." मी त्याच्यावर ओरडते. "मी तुझ्यापेक्षासुद्धा जास्त जोरात पळू शकते."

"मुळीच नाही. मीच जास्त जोरात पळू शकतो." असं म्हणत तो पळायच्या तयारीत उभा राहिला.

त्यानं सुरु करायच्या आधी मीच धूम ठोकली. मी बागेतून पळायला लागले. फुलांच्या ताटव्यावरून उड्या मारल्या. ते तर फार सोपं आहे. मग मी भाजीच्या वाफ्यावरून पळायला लागले. हे मात्र सोपं नाही हं. वाटेत एक भला मोठा कोहळा होता.

पळता पळता माझा त्याच्यावर
पायच पडला आणि मी धपकन्
आपटले. मग चुच्चू पळत आला
आणि माझ्या अंगावर आदळला.
आम्ही दोघं उठून बसलो.
पाहिलं तर काय कोहळा गायब.
“अरे, गेला कुठं हा कोहळा”.

“ईSSS घाणेरडा कुठला. “मला चुच्चूचं हसू आलं.

“तू माझ्यापेक्षासुद्धा घाणेरडी आहेस.” चुच्चू चिडून म्हणाला.

“नाही कांही, तूच घाणेरडा.”

मग आई आली. “बघा जरा स्वतःकडं. बघा जरा.” आई रागारागात बोलली. आणि तिनं आम्हा दोघांना कपडे बदलून घरात यायला सांगितलं.

मग मी माझा चांगला झगा घातला आन्
आरशात पाह्यलं. आता मी फारच छान दिसत
होते.

पण लगेच चव्चडं आलं, म्हणालं, "मी
तुझ्यापेक्षासुद्धा जास्त रुबाबदार दिसतो."

तसं कांही नव्हतं मुळी.

तो म्हणतो, "मी तुझ्यापेक्षा जास्त उंच.
मी तुझ्यापेक्षा जास्त रुबाबदार."

खरं म्हणजे तो उंच आहेच. मी
त्याच्यावर ओरडते, "मी तुझ्यापेक्षा जाड आहे."

जेवणाची वेळ झाली की, मला फारच भूक लागते. आई जेवायला वाढेपर्यंत सुद्धा मग मला दम धरवत नाही.

“पुण्याऽऽऽ ओहो, आईनं पुण्या केल्यात. मला पुरी फारच आवडते”. मी एकदम सहा पुण्या उचलते. आमचा चुच्चू मग सात उचलतो.

मीही पुन्हा एक जास्त उचलते अन् पटकन् खायला सुरुवात करते.

चुच्चू मग भरभर खायला लागतो.

आई आमच्यासमोर मग पुण्याचं ताटच आणून ठेवते. सोबत बटाट्याची भाजी.

“असं डुकरासारखं मचमच खाऊ नका.” आई ओरडते. चुच्चू मग खिंकाळत म्हणतो, “मी एक मोठ्ठं डुकर आहे. हा ऽऽ हा ऽऽ हा ऽऽऽ”

“खरंचच दिसतोस डुकरासारखा”.

चुच्चू पुन्हा एक पुरी उचलतो. मग आई त्याचा हात पकडते. “पुरे झालं, जास्त खाऊन आजारी पडायचय काय?”

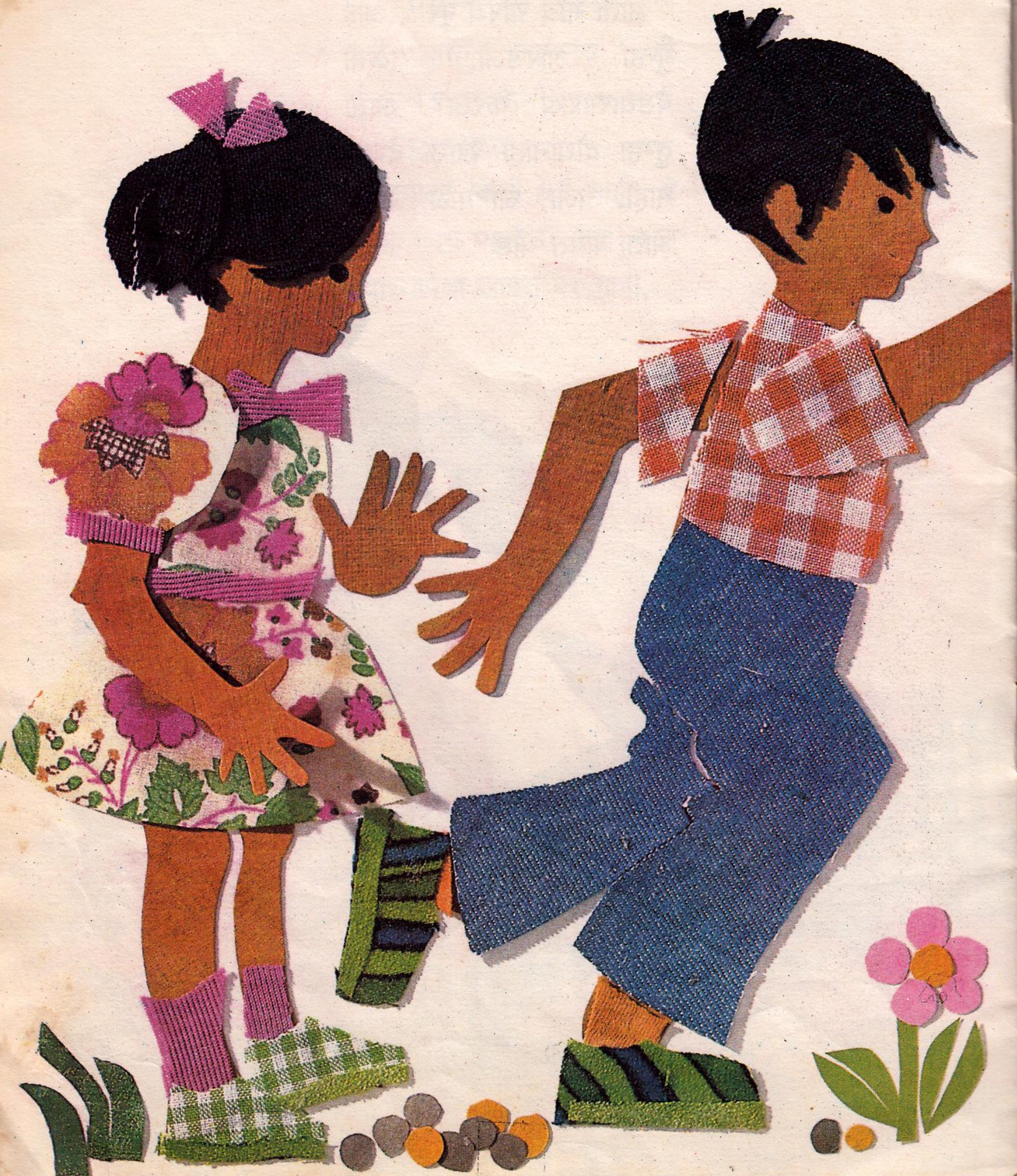
“मला-तर आताच कसं
तरी व्हायला लागलय.” मी
चुचूला म्हणाले.

“मलासुद्धा”
त्याला किती बरं नाही, हे
मला काय माहीत? पण मला
त्याच्यापेक्षा जास्त बरं नाही.

“आता मात्र खरंच पुरे”. आई
पुन्हा ओरडली. “किती
वेड्यासारखं करता? आता
तुम्हा दोघांनाही खाऊ देणार
नाही. चला, जा पळा. खेळा
आता बागेत थोडं”.

अंगणात चुच्चूने दगड उचलला. "मी तुझ्यापेक्षा जास्त लांब दगड टाकू शकतो." आणि त्यानं दगड दिला भिरकावून. तो सरळ आमच्या शेजारच्या बागेत जाऊन पडला.

"तसं करू नको रे." मी म्हणाले. "लालूकाकांच्या काळूला लागेल तुझा दगड."

"मग काय झालं? मी थोडाच डरतोय त्या कुत्र्याला"
"डरपोक तर आहेस तू. मी बघ कुठं घाबरते?
मला तर तो फार आवडतो".

"मला सुद्धा. बघ दाखवतोच तुला." चुच्चू जोरात ओरडला.

आम्ही दोघं मग भिंतीवर चढलो. पलीकडं बागेत
डोकावून पाहू लागलो. तिथं काळू बसला होता. आमच्याकडं
रागारागानं पाहात होता.

खरं म्हणजे तो दिसतो रागीट. पण तो तसा नाही मुळी.
आपली शोपटी हलवून तो भुंकायला लागला.

चुच्चू म्हणाला, "मी खाली उडी टाकू शकतो आणि
त्याच्या अंगावरून हात फिरवू शकतो. मी मुळीच भीत नाही."

मला खरंच वाटत नाही.

पुन्हा एकदा तो म्हणाला, "मी खाली उडी टाकतो.
त्याला हात लावतो. बघच तू आता."

पण त्यानं उडी कांही टाकली नाही. माझ्याजवळ आपला भिंतीवर बसून राहिला, अन् काळूकडं बघू लागला. चुच्चूला खरं म्हणजे भीतीच वाटत होती. फार फार घाबरला होता तो. त्याच्या डोळ्यात भीती दिसत होती.

मग मी त्याला हळूच म्हटलं, "खरंच, तू उडी मारू शकशील."

चुच्चूनं माझ्याकडं नवलानं पाहिलं.

"काय? खरंच, तुला वाटतं मी उडी मारू शकेन म्हणून."

"हो हो हो. मला खरंच वाटतं".

"हं", चुच्चू मग म्हणाला, "चल, परत जाऊ आता."

त्यानं माझा हात धरला. आम्ही दोघांनी
मग आमच्याच घराच्या अंगणात उडी मारली.

“चल, आपण क्रिकेट खेळू या.”

चुचू म्हणाला. “ये, मी शिकवतो तुला”.

आणि खरंच तो मला मग क्रिकेट
शिकवायला लागला.

रु. 8.50

नेशनल बुक ट्रस्ट, इंडिया,

